

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 280/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. Š., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., Advokátska kancelária, V., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 6 Cb 90/2006 z 18. marca 2010, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Cob 164/2010 z 13. apríla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 39/2011 z 13. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2012 doručená sťažnosť Ing. Š. Š., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 Cb 90/2006 z 18. marca 2010, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 Cob 164/2010 z 13. apríla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 39/2011 z 13. februára 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako navrhovateľ podal poddĺžnicu žalobu o zaplatenie 1 404 247 Sk proti žalovanému A., s. r. o., V. (ďalej len „poddĺžník“). Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 Cb 90/2006 z 18. marca 2010 čiastočne žalobe sťažovateľa vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 25 825,52 € a vo zvyšku žalobu zamietol. Sťažovateľ proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 41 Cob 164/2010 z 13. apríla 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 25 957,48 € a vo zvyšnej časti potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa. Sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že uznesením sp. zn. 5 Obdo 39/2011 z 13. februára 2012 dovolanie sťažovateľa odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré malo byť porušené tým, že *„prvostupňový a odvolací súd v konaní porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, keď nerešpektoval vypracovaný znalecký posudok č. 5/2008 zo dňa 21.5.2008, nerešpektoval výšku majetku (pohl'adávk) ktorú som vlastnil, nerešpektoval judikatúru pri poddĺžnickej žalobe a nerešpektoval zákon pri omeškaní dlžníka s platením finančného dlhu a zle vypočítali priznanú istinu, ktorú znížili o trovy exekúcie.“*. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu dovolacieho súdu sťažovateľ v sťažnosti namieta, že najvyšší súd postupoval *„pri dovolaní v rozpore s § 238 odsek 1 O.s.p., keď odmietol dovolania proti odvolaciemu súdu v ktorom, odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa. Pri rozhodovaní o dovolaní postupoval tak, aby právna medzera v OSP o dovolaní, ktorú využil súd prvého stupňa a odvolací, bola naďalej zachovaná.“*. Sťažovateľ je toho názoru, že napadnutými rozhodnutiami vo veci konajúcich všeobecných súdov došlo k aj k porušeniu jeho *„práva na vlastníctvo majetku garantovaného Ústavou Slovenskej republiky“* podľa čl. 20 ods. 1 ústavy z dôvodu, že *„súd prvého stupňa*

a odvolací nerespektovali toto moje vlastnícke právo, keď mi svojvoľne ponížili moju pohľadávku, ktorú som vlastnil a nepriznal mi príslušenstvo k pohľadávke“. Sťažovateľ tak považuje „skutkové závery súdu prvého stupňa, odvolacieho a dovolacieho súdu za zjavne neodôvodnené, arbitrárne z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň porušujúce jeho základné práva“.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. Š. Š. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k.: 5Obdo 39/2011 zo dňa 13.02.2012, Rozsudkom Krajského súdu č.k.: 41Cob/164/2010 zo dňa 13.04.2011 a Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši č.k.; 6Cb 90/06-364 zo dňa 18.03.2010 porušené bolo.

2. Základné právo Ing. Š. Š. vlastníť majetok podľa čl. 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k.; 5Obdo 39/2011 zo dňa 13.02.2012, Rozsudkom Krajského súdu č.k.: 41Cob/164/2010 zo dňa 13.04.2011 a Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši č.k.: 6Cb 90/06-364 zo dňa 18.03.2010 porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k.: 5Obdo 39/2011 zo dňa 13.02.2012 , Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.: 41 Cob/164/2010 zo dňa 13.04.2011 a Rozsudok Okresného súdu vo Veľkom Krtíši č k.: 6Cb 90/06-564 zo dňa 18.03.2010 zrušuje a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi sa priznáva morálne zadosťučinenie vo výške 6.000 EUR.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 Cb 90/2006 z 18. marca 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok ani predchádzajúci postup okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 164/2010 z 13. apríla 2011

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ sťažnosťou namieta aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Jadrom jeho námietok je nesúhlas s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré je podľa sťažovateľa arbitrárne a porušujúce jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ teda namieta, že mu nebola poskytnutá súdna ochrana v kvalite požadovanej označeným článkom ústavy a dohovoru.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa v tom, že *„žalobcovi nevznikol právny nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 12 % z uplatneného nároku. Z ust. § 109 Exekučného poriadku vyplýva, že v podlžnickej žalobe ide o právny vzťah, ktorý oprávnenému dovoľuje, aby vo vlastnom mene uplatňoval právo povinného vyplývajúce z hmotno-právneho vzťahu povinného k jeho dlžníkovi. Ide len o procesné oprávnenie uspokojiť sa z pohľadávky povinného voči jeho dlžníkovi. Preto sa nemôže prihliadať na práva a povinnosti*

vyplývajúce z prípadných hmotno-právnych vzťahov medzi oprávneným a dlžníkom povinného, ale v tomto vzťahu sú právne významné iba práva a povinnosti vyplývajúce z hmotno-právnych vzťahov medzi povinným a jeho dlžníkom. Oprávnený získava procesnú aktívnu legitimáciu na podanie žaloby proti dlžníkovi povinného tak, že žalobné právo vzniká v deň nasledujúci potom, čo bol dlžníkovi doručený exekučný príkaz na vyplatenie splatnej pohľadávky, ak k vyplateniu nedošlo, alebo v deň nasledujúci po jej splatnosti, ak nastala neskôr, až po doručení exekučného príkazu a a k jej vyplateniu oprávnenému nedošlo. Z toho dôvodu si oprávnený nemôže voči dlžníkovi povinného uplatniť úroky z omeškania. Ide o zodpovednostný vzťah, kde je zaviazaný povinný. Intercesia tohto dlhu ani prechod aktívnej formálnej legitimácie nie je vyslovený v žiadnom ustanovení zákona. Preto neprichádza do úvahy nárok, ktorý možno úspešne uplatniť podlžníckou žalobou. Z uvedených dôvodov odvolací súd tento dôvod podaného odvolania žalobcu nebral zreteľ.

Odvolací súd konštatuje., že žalobcovi nevznikol, nárok na zaplatenie predbežných trov exekúcie, pretože tak ako správne posúdil uplatnený nárok okresný súd, ide o trovy konania, ktoré v čase vydania exekučného príkazu reálne ešte nevznikli...

Odvolací súd ďalej uvádza, že rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti, v ktorej zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 25.825,52 Eur zmenil na sumu 25.957,48 Eur iba z dôvodu nesprávneho súčtu priznaného nároku, ktorý pozostáva zo sumy 19.091,- Eur (vyrovnávací podiel), 5.990,70 Eur (úrok z omeškania), 763,59 Eur (trovy konania), 112,19 Eur (trovy právneho zastúpenia), ktorý po sčítaní uplatneného nároku je vo výške 25.957,48 Eur.“.

Podľa názoru ústavného súdu citovaná argumentácia krajského súdu v napadnutom rozsudku je dostatočná a presvedčivá. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nevyhovel nároku sťažovateľa, a zároveň tým aj reagoval na jeho námietky. Rozsudok krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v rozsudku krajského súdu nezistil. Sťažovateľov nesúhlas s obsahom rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

K námietke sťažovateľa, že krajský súd nerešpektoval znalecký posudok č. 5/2008 z 21. mája 2008 v súvislosti s jeho návrhom na priznanie úrokov z omeškania, ústavný súd uvádza, že je neopodstatnená, pretože úlohou znalca v predmetnom znaleckom posudku bolo určiť výšku obchodného podielu dlžníka sťažovateľa v spoločnosti poddlžníka po zohľadnení záväzkov z minulých období, a nie posúdenie právneho nároku, či sťažovateľ má nárok na úroky z omeškania, čo je vyslovene otázka právna a rozhodovanie o nej patrí do právomoci súdu.

Pokiaľ ide o najpodstatnejšiu námietku sťažovateľa týkajúcu sa právneho posúdenia ním požadovaného nároku na úroky z omeškania proti poddlžníkovi uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno vyvodiť, že sťažovateľom požadovaný nárok v rámci poddlžníckej žaloby v okolnostiach posudzovanej veci je možné uplatniť

priamo sťažovateľom ako veriteľom proti poddlžníkovi, pretože tu absentuje relevantný hmotnoprávny vzťah medzi týmito dvoma subjektmi (existuje len procesné oprávnenie oprávneného domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky vo vlastnom mene z majetku poddlžníka, pozn.), na základe ktorého by bolo možné priznať nárok vyplývajúci zo zodpovednostného právneho vzťahu. Inými slovami, ak neexistuje relevantný hmotnoprávny vzťah, nemožno hovoriť o zodpovednosti za prípadné omeškanie. Navyše od momentu doručenia exekučného príkazu exekútora, ktorým bol postihnutý obchodný podiel dlžníka v spoločnosti poddlžníka, už ani dlžník nemohol byť v omeškaní, a preto od toho momentu nemohol vzniknúť nárok na úrok z omeškania ani vo vzťahu sťažovateľa ako oprávneného voči svojmu dlžníkovi. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považoval úvahy krajského súdu a právne závery týkajúce sa posúdenia tejto otázky za ústavne akceptovateľné, pretože nepopierajú zmysel a účel právnej úpravy a vychádzajú z relevantných skutkových zistení súdu.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že nárok na úrok z omeškania sťažovateľovi by mohol vzniknúť proti poddlžníkovi až následne, teda po právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu v prípade, že poddlžník by nezaplatil to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie všeobecného súdu o poddlžníckej žalobe.

Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v súlade s limitmi základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 164/2010 z 13. apríla 2011, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 39/2011 z 13. februára 2012

Sťažovateľ namietal porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z dôvodu, že hoci krajský súd zmenil výrok rozsudku okresného súdu, jeho odvolanie bolo posúdené ako procesne neprípustné v rozpore s ustanovením § 238 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia k námietke sťažovateľa uviedol, že *„pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je rozhodujúce, či odvolací súd formálne rozhodol podľa § 219 O. s. p. alebo podľa ustanovenia § 220 O. s. p. Rozhodujúci je obsahový vzťah rozsudkov súdov oboch stupňov v tom, že rozdielne posúdili práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov konania. Významné pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je to, ako odvolací súd formuloval výrok rozsudku, ale porovnanie obsahu oboch rozsudkov. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vo zvyšku ho potvrdil. Dovolací súd preto prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1 O. s. p. posudzoval len v časti, ktorou odvolací súd rozhodol podľa § 220 O. s. p. Dovolanie podľa § 238 ods. 1 O. s. p. nie je prípustné, ak ním nedošlo k zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa vo veci samej, ale ak ním len napravil chybu v spočítaní uplatnenej pohľadávky, ako v danom prípade. Je nepochybné, že odvolací súd práva a povinnosti účastníkov posúdil tak isto ako súd prvého stupňa, preto ak aj v časti rozhodol podľa ustanovenia § 220 O. s. p., dovolanie v tejto časti podľa § 238 ods. 1 O. s. p. nie je prípustné.*

Vo zvyšku odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a proti potvrdzujúcej časti nepripustil dovolanie. Ani proti tejto rozhodnutia odvolacieho súdu dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné, lebo nejde ani o jeden prípad stanovený v § 238 O. s. p.“

Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia primeraným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa prípustnosti ním podaného dovolania s poukazom na § 238 ods. 1 OSP, preskúmateľným a dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo v posudzovanom prípade nemožno vyvodiť prípustnosť dovolania z ustanovenia § 238 ods. 1 OSP. Ústavný súd preto túto námietku sťažovateľa považuje za nedôvodnú.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu v tejto súvislosti tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol. Ústavný súd ďalej konštatuje, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania aplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podľa ich účelu a zmyslu, rešpektujúc tak práva sťažovateľa, preto závery uvedené v napadnutom uznesení najvyššieho súdu sú celkom legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd preto konštatuje konformnosť odôvodnenia rozhodnutia v súvislosti s touto námietkou sťažovateľa v súlade s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto spojitosti hodno zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 164/2010 z 13. apríla 2011 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 39/2011 z 13. februára 2012

Vo vzťahu k námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom

nahrádzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2012